

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 115/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 lutego 2020 r., sygn. akt III K 196/19.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	Zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonej E. C., tj. zarzuty:</p> <p>1) obraży art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. – oznaczony literą a),</p> <p>2) obraży art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. – oznaczony literą b),</p> <p>3) błędu w ustaleniach faktycznych – oznaczony literą c),</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>4) naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 280 § 2 k.k., art. 158 § 2 k.k., art. 159 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – oznaczony literą d).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Żaden z zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonej E. C. nie okazał się zasadny.</p> <p>Na wstępie należy zauważyć, że w zarzucie oznaczonym literą a) obrońca podniósł zarzut obrazu prawa procesowego, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i jednocześnie wskazał pod kolejnymi pięcioma „myślnikami” na czym konkretnie obraza wspomnianych przepisów miała polegać. Następnie, w zarzucie oznaczonym literą c) obrońca podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i pod kolejnymi „myślnikami”</p>			

wymienił, jakich to konkretnie błędnych ustaleń faktycznych dopuścił się Sąd I instancji. Analiza treści tych dwóch zarzutów nie pozostawia wątpliwości, że wskazane w zarzucie oznaczonym literą c) błędne ustalenia faktyczne mają być li tylko następstwem, skutkiem obrazy prawa procesowego ujętego w zarzucie a). Nadto w zarzucie oznaczonym literą b), dotyczącym obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., obrońca podniósł „dowolną ocenę” wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków, która to z jednej strony doprowadziła do rozstrzygnięcia na niekorzyść E. C. „wątpliwości” ujętych w zarzucie oznaczonym literą a), jak też do błędnych ustaleń wymienionych w zarzucie oznaczonym literą c) – do takich wniosków prowadzi lektura uzasadnienia apelacji. Idąc dalej, z tegoż uzasadnienia wynika też jednoznacznie, że przytoczone uchybienia proceduralne oraz

w zakresie ustaleń faktycznych skutkowałą obrazą prawa materialnego i „koniecznością” podniesienia zarzutu oznaczonego literą d). Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w opisanej sytuacji, od strony formalnej, zbędne, a nawet nieprawidłowe było podnoszenie odrębnych zarzutów obrazu prawa procesowego, błędu w ustaleniach faktycznych i obrazu prawa materialnego. Wystarczające byłoby poprzestanie na podniesieniu zarzutu obrazu prawa procesowego i wskazaniu błędnych ustaleń faktycznych oraz nieprawidłowego zastosowania prawa materialnego, jako konsekwencji tego uchybienia. Względna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 438 pkt 2 k.p.k., tj. obrazu prawa procesowego wymaga przecież wykazania chociażby potencjalnego wpływu uchybienia na treść wyroku. Kierując się zasadami przyczynowości i skutkowości, stwierdzić należy, że typowym skutkiem obrazu prawa

procesowego, w szczególności w zakresie oceny dowodów, jest błędne ustalenie faktyczne, które stanowi ów chociażby potencjalny „wpływ na treść wyroku”. Z kolei typowym następstwem błędnych ustaleń faktycznych jest obraz prawa materialnego. W rezultacie może być więc tak, że dane jedno uchybienie będzie niejako oddziaływało w sferze trzech względnych przyczyn odwoławczych wymieniony w art. 438 k.p.k., tj. w sferze prawa procesowego, ustaleń faktycznych i prawa materialnego. Nie oznacza to jednak, że należy podnosić trzy odrębne rodzaje zarzutów. Dane jedno uchybienie daje bowiem podstawę do podniesienia jednego zarzutu. To samo uchybienie nie może stanowić zarazem obrazy prawa procesowego, obrazy prawa materialnego i błędu w ustaleniach faktycznych.

Prawidłowo podniesiony od strony formalnej zarzut winien opierać się na pierwotnej przyczynie uchybienia, a nie na dalszych skutkach, które to uchybienie powoduje. Jeżeli błędne ustalenie faktyczne i nieprawidłowe zastosowanie prawa materialnego jest tylko skutkiem obrazy prawa procesowego, to należy podnieść jedynie zarzut oparty na podstawie określonej w art. 438 pkt 2 k.p.k., a wady w zakresie ustaleń faktycznych i zastosowania prawa materialnego, jak już to podkreślono wyżej, wskazać jako następstwo tego uchybienia, tj. chociażby potencjalny wpływ na treść wyroku. Zarzut oparty na przyczynie odwoławczej wymienionej w art. 438 pkt 3 k.p.k. winien być podniesiony wówczas, gdy błędne ustalenia faktyczne stanowią pierwotną przyczynę uchybienia, tj. wtedy, gdy co do danego uchybienia apelujący nie

kwestionuje sposobu procedowania, w szczególności sposobu gromadzenia dowodów i ich oceny. Chodzi zatem o sytuację, w której w oparciu o prawidłowo przeprowadzone oraz trafnie ocenione dowody – też co do wiarygodności – sąd czyni ustalenia faktyczne, które z dowodów tych nie wynikają (błąd dowolności) albo gdy w oparciu o tak przeprowadzone i ocenione dowody nie poczynił ustaleń faktycznych, które z nich wynikały i miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (błąd braku). Zarzut obrazy prawa materialnego winien być zaś podniesiony poprawnie od strony formalnej wówczas, gdy co do danego uchybienia skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych. Tylko wtedy obraza prawa materialnego stanowi pierwotne źródło uchybienia. Oczywiście dane rozstrzygnięcie lub ustalenie może być dotknięte dwoma lub większą ilością uchybień, co da podstawę do

podniesienia
odrębnych
zarzutów, w tym
różnych rodzajowo
– przy zachowaniu
przytoczonych reguł.

Zaprezentowane
wywody
przemawiają za
łącznym
odniesieniem się
do podniesionych
w apelacji obrońcy
zarzutów, gdyż
zarzuty te nie
tylko ściśle się
ze sobą łączą,
ale wręcz wzajemnie
się „przenikają”,
ponieważ wykazanie
niezasadności
jednego zarzutu
będzie niejako
automatycznie
świadczyło o
niezasadności tego,
który jest jedynie
jego następstwem.

Przechodząc do
istoty podniesionych
zarzutów należy
stwierdzić, że
uzasadnienie
zaskarżonego
wyroku, choć w
niektórych
fragmentach nie jest
nazbyt wnikliwe,
to jednak, w
konfrontacji ze
zgromadzonymi w
sprawie dowodami,
dają podstawę do
przypisania
oskarżonej E. C.
sprawstwa –
oczywiście w
odniesieniu do

kwalifikacji prawnej, jaką przyjął ostatecznie Sąd Apelacyjny. Przed wszystkim, ujawnione na rozprawie dowodu potwierdzają trafność ich oceny przez Sąd Okręgowy i prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych.

Po pierwsze, nie jest prawdą, że brak jest dowodów wskazujących na to, że oskarżona działała wspólnie i w porozumieniu z M. S. i swoim zamiarem obejmowała zabór rzeczy wymienionych w opisie przypisanego jej czynu. Otóż z zeznań E. W. wynika, że oskarżeni nakazali jej, aby zaprowadziła ich do miejsca, gdzie przebywają pokrzywdzeni, a gdy tylko tam weszli, to od razu M. S. zażądał od P. P. wydania wspomnianych rzeczy. „Krzyczał zaraz przy wejściu” (k- 21 - 23) „dawaj co masz” (k – 707). Potwierdza to w swoich zeznaniach B. C. (1). Z zeznań tych dwóch świadków wynika, że po tych słowach M. S. podszedł do pokrzywdzonego P.

P., a E. C. do pokrzywdzonej B. C. (1). Oboje oskarżeni byli bardzo agresywni (k – 21 – 23). M. S. intensywnie uderzał pokrzywdzonego pięściami, a gdy upadł kopał go (k – 15 – 18, k – 21 – 23, k – 707). W tym czasie E. C. zaatakowała pokrzywdzoną – uderzała ją oraz przytrzymywała, aby nie uciekła (k – 15 – 18). Z zeznań E. W. wynika nawet, że oskarżona uderzyła B. C. (1) „dwa razy z buta” (k – 21 – 23). Do kopnięcia przyznała się też sama E. C. (k – 87 – 88). Nadto, gdy E. W. chciała wyjść z pomieszczenia w trakcie tych wydarzeń, to „oboje oskarżeni” kazali jej usiąść grożąc słowami „bo też cię kurwo zabijemy, jeżeli się będziesz wtrącać” (k – 21 23). Co istotne, oskarżona cały czas jednocześnie obserwowała atak M. S. na P. P. oraz moment zaboru mienia, które na skutek użytej przemocy pokrzywdzony wydał. (...) zarazem, aby B. C. (1) i E. W. nie uciekły. Mało

tego, po brutalnym ataku M. S., oskarżona podeszła do leżącego pokrzywdzonego, wzięła do ręki kij hokejowy i „biorąc zamach zza głowy” zadała mu dwa uderzenia w głowę, „tak, że stracił on przytomność” (k – 21 – 23). Z kolej oskarżony w tym momencie podszedł do B. C. (1) i uderzał ją po twarzy. Nie można pominąć tego, że M. S. wyjaśnił, że E. C. „biła pięściami i kopała” pokrzywdzoną (k – 554 – 556), „uderzała ją po całym ciele” (k – 83 – 84).

Przedstawiony przebieg wydarzeń, wynikający z zeznań B. C. (1) i E. W., a częściowo z wyjaśnień oskarżonych, jednoznacznie wskazuje na to, że M. S. i E. C. działali w sposób skoordynowany, „planowy”, uzupełniali się swoimi zachowaniami w ramach przyjętego podziału ról, co świadczy o tym, iż wzajemnie akceptowali swoje działania, których

celem było użycie przemocy wobec pokrzywdzonych i dokonanie na ich szkodę zaboru rzeczy, co też uczynili. Potwierdza to trafność ustalenia Sądu Okręgowego, że działali oni wspólnie i w porozumieniu. Oznacza to w konsekwencji, że wbrew twierdzeniom obrońcy, oskarżona działała w celu dokonania rozboju, tj. miała pełną świadomość, że wraz z M. S. użyją wobec B. C. (2) i P. P. przemocy – pobiją ich – i dokonają na ich szkodę kradzieży. Zaistniała forma współdziałania oznacza zarazem, że każdy z oskarżonych odpowiada nie tylko za to, co sam uczynił, ale też za to, co w ramach łączącego ich porozumienia uczynił drugi z oskarżonych. Tak więc każde z oskarżonych odpowiada m.in. za użytą formę przemocy wobec P. P., bicie go pięściami i kopanie po całym ciele i uderzanie kijem hokejowym w głowę. Taki sposób działania bezpośrednio zagrażał życiu

pokrzywdzonego w rozumieniu art. 280 § 2 k.k., z czego oskarżeni, jako osoby dorosłe, na przekór sugestiom obrońcy, zdawali sobie sprawę. Jeżeli chodzi o kwestię kwalifikacji prawnej związanej ze skutkiem w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, to będzie o tym mowa przy okazji omawiania apelacji prokuratora.

Po drugie, nie jest prawdą, że w realiach sprawy nie można ustalić, iż to E. C. zadała P. P. dwa uderzenia w głowę kijem hokejowym. Ma racje obrońca, że fakt ten nie wynika z zeznań E. W. i zaprzecza mu jednocześnie oskarżona. Ma też rację obrońca, że fakt ten nie wynika również z zeznań P. P.. Pokrzywdzony przecież na skutek doznanego ciężkiego uszczerbku w ogóle nie pamięta przebiegu zdarzenia, co w sprawie jest bezsporne. Obrońca jednak całkowicie pominął w apelacji to, że to z zeznań B. C. (1) jasno wynika, iż to oskarżona zadała

przedmiotowe uderzenia kijem hokejowym.

Wiarygodności jej relacji skarżący w żaden sposób nie podważył, starając się pominąć ten dowód.

Po trzecie, zaprezentowane relacje świadków i częściowo wyjaśnienia oskarżonych, przekonują o tym, że w rezultacie ocena wiarygodności dowodów, jakiej dokonał Sąd Okręgowy była trafna, jak też prawidłowe okazały się poczynione przez ten Sąd ustalenia faktyczne, obrazujące przebieg wydarzeń. Mimo częściowo różnych relacji osób obecnych na miejscu zdarzenia, co dostrzeżono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i odniesiono się do tego, w rezultacie ocena dowodów mieści się w granicach swobody, o której mowa w art. 7 k.p.k. i nie nosi cech dowolności, jak to starał się wykazać obrońca w apelacji. Nie doszło też do pominięcia jakiegokolwiek

dowodu
przeprowadzonego
na rozprawie, co
mogłoby uzasadniać
obrażę art. 410 k.p.k.
W uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku wskazano,
którym dowodom
i w jakiej części
dano wiarę, a w
jakiej części tej
wiary odmówiono.
Skonfrontowanie
tych stwierdzeń z
treścią dowodów
pozwala przyjąć,
że uczyniono to
prawidłowo, a nie
dowolnie i
jednostronnie, jak
podniesiono w
zarzucie
oznaczonym w
apelacji literą b).

Należy również
podkreślić, że zarzut
obraży przepisu
art. 7 k.p.k.
może okazać się
skuteczny, wówczas
gdy jego autor
wskaże, na czym
konkretnie polegało
przekroczenie granic
swobodnej oceny,
tj. wykaże, ocena
których dowodów
klóciła się z
zasadami
doświadczenia
życiowego,
wskazaniami wiedzy
lub była sprzeczna z
regułami logicznego
rozumowania. Nie
czyni zadość
powyższym
wymogom

dokonanie przez apelującego własnej wybiórczej oceny dowodów i poczynienie w środku odwoławczym w oparciu o taką ocenę własnych ustaleń. Należy podkreślić, że sąd orzekający może w ramach swej dyskrecjonalnej władzy jedno dowody uznać za wiarygodne, zaś innym tego przymiotu odmówić, byleby przy ich ocenie nie przekroczył granic określonych w art. 7 k.p.k.

Jeśli zaś chodzi o zarzut obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k., to należy pamiętać, iż wątpliwości, o jakich stanowi ten przepis, to wątpliwości sądu, nie zaś strony procesowej wyrażającej odmienne stanowisko w przedmiocie całokształtu materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów.

Wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada in dubio pro reo nie nakłada na sąd orzekający obowiązku przyjęcia

za wiarygodną wersję
najkorzystniejszej
dla oskarżonego,
a jedynie zakaz
czynienia
niekorzystnych
domniemań w
sytuacji, gdy z
żadnego dowodu
owe okoliczności nie
wynikają. Z treści
normy art. 5 § 2
k.p.k. nie można
czynić narzędzia,
nakazującego
dokonywanie
ustaleń faktycznych
zawsze na korzyść
oskarżonego w razie
jakichkolwiek
wątpliwości, nawet
takich, które można
wyliminować,
pozostając w
granicach
zakreślonych przez
zasadę swobodnej
oceny dowodów.

Równoległe
stawianie zarzutu
naruszenia art. 7
i art. 5 § 2
k.p.k. w taki sposób,
w jaki uczynił to
skarżący w petitum
apelacji nie jest
poprawne. Przepisy
art. 5 § 2 k.p.k. i
art. 7 k.p.k. mają
charakter rozłączny.
Zastosowanie reguły
in dubio pro reo
wchodzi w grę
wówczas, gdy mimo
przeprowadzenia
wszystkich
możliwych dowodów
oraz dokonania ich
oceny, spełniającej

wymogi określone w art. 7 k.p.k., pojawia się wątpliwości, których nie da się wyeliminować (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 maja 2015 r., II AKa 396/14, LEX; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r., V KK 119/13, LEX).

Wskutek przeprowadzonej kontroli instancyjnej Sąd Apelacyjny, jak to już zaznaczono, stanął na stanowisku, że przyjęta przez Sąd Okręgowy wersja wydarzeń znajduje odzwierciedlenie w należycie ocenionym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Skoro zarzut obrazy prawa materialnego miał być wyłącznie następstwem wyżej omówionych zarzutów, które okazały się niezasadne, to naturalną konsekwencją tego stanu rzeczy jest to, że także ten zarzut jest niezasadny. Co jednak istotne, przewrotność zaistniałej sytuacji polega na tym,

że obrońca podniósł zarzut obrazy art. 280 § 2 k.k., art. 158 § 2 k.k., art. 159 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., czyli zakwestionował kwalifikację zawartą w akcie oskarżenia, choć Sąd Okręgowy częściowo kwalifikację tę zmienił (eliminując art. 158 § 2 k.k. i art. 159 k.k. i w to miejsce zastosował art. 156 § 1 pkt 2 k.k.), ale ostatecznie Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i za trafną przyjął kwalifikację prawną zaproponowaną właśnie w akcie oskarżenia. Kwestia kwalifikacji będzie przedmiotem szczegółowych rozważań przy omówieniu apelacji prokuratora.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku "poprzez przyjęcie, że swoim zachowaniem oskarżona wypełniła tylko i wyłącznie znamiona czynu z art. 157 § 1 k.k. w stosunku do B. C. (1) poprzez uderzenie jej nogą w twarz oraz do P. P. poprzez uderzenie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>go dwukrotnie w twarz i wymierzenie jej kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia" lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wnioski nie zasługują na uwzględnienie, ponieważ niezasadne okazały się zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonej E. C., co wykazano wyżej.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego M. S., tj. zarzuty:</p> <p>1) błędu w ustaleniach faktycznych – oznaczony numerem 1,</p> <p>2) obrazy art. 2 § 1 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. – oznaczony</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>numerem 2 myślnik pierwszy,</p> <p>3) obraży art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. – oznaczony numerem 2 myślnik drugi,</p> <p>4) rażącej surowości kary łącznej – oznaczony numerem 3.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty obrońcy oskarżonego M. S. okazały się niezasadne.</p> <p>W tym miejscu wypada podkreślić, że obrońca M. S. nie złożył wniosku o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego.</p> <p>Odnosząc się do podniesionych zarzutów stwierdzić trzeba, co następuje:</p> <p>Po pierwsze, jeżeli chodzi o zarzuty dotyczące czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku, to niezbędnym jest odwołanie się do uwag poczynionych w tym zakresie przy</p>			

okazji omówienia
apelacji obrońcy
oskarżonej E. C..
W rzeczywistości
bowiem wiążą się
one z oceną tych
samyh dowodów i
poczynionych na ich
podstawie ustaleń
faktycznych. A
zatem, choć
uzasadnienie
zaskarżonego
wyroku w niektórych
fragmentach nie jest
nazbyt wnikliwe,
to jednak, w
konfrontacji ze
zgromadzonymi w
sprawie dowodami,
dają podstawę do
przypisania
oskarżonemu M.
S. sprawstwa –
oczywiście w
odniesieniu do
kwalifikacji prawnej,
jaką przyjął
ostatecznie Sąd
Apelacyjny. Przede
wszystkim,
ujawnione na
rozprawie dowodu
potwierdzają
trafność ich oceny
przez Sąd Okręgowy
i prawidłowość
poczynionych
ustaleń faktycznych.
Nie jest bowiem
prawdą, że brak jest
dowodów
wskazujących na
to, że oskarżony
działał wspólnie i w
porozumieniu z E. C.
i swoim zamiarem
obejmował zabór
rzeczy
wymienionych w

opisie przypisanego mu czynu. Otóż, jak to już podkreślono wyżej, z zeznań E. W. wynika, że oskarżeni nakazali jej, aby zaprowadziła ich do miejsca, gdzie przebywają pokrzywdzeni, a gdy tylko tam weszli, to od razu M. S. zażądał od P. P. wydania wspomnianych rzeczy. „Krzyczał zaraz przy wejściu” (k- 21 - 23) „dawaj co masz” (k – 707). Potwierdza to w swoich zeznaniach B. C. (1). Z zeznań tych dwóch świadków wynika, że po tych słowach M. S. podszedł do pokrzywdzonego P. P., a E. C. do pokrzywdzonej B. C. (1). Oboje oskarżeni byli bardzo agresywni (k – 21 – 23). M. S. intensywnie uderzał pokrzywdzonego pięściami, a gdy upadł kopał go (k – 15 – 18, k – 21 – 23, k – 707). W tym czasie E. C. zaatakowała pokrzywdzoną – uderzała ją oraz przytrzymywała, aby nie uciekła (k – 15 – 18). Z zeznań E. W. wynika też, że oskarżona uderzyła B. C. (1) „dwa razy z buta” (k – 21 – 23). Do kopnięcia przyznała

się w swoich wyjaśnieniach E. C. (k - 87 - 88). Nadto, gdy E. W. chciała wyjść z pomieszczenia w trakcie tych wydarzeń, to „oboje oskarżeni” kazali jej usiąść grożąc słowami „bo też cię kurwo zabijemy, jeżeli się będziesz wtrącać” (k - 21 23). Co istotne, oskarżona cały czas jednocześnie obserwowwała atak M. S. na P. P. oraz moment zaboru mienia, które na skutek użytej przemocy pokrzywdzony wydał. „Pilnowała” zarazem, aby B. C. (1) i E. W. nie uciekły. Mało tego, po brutalnym ataku M. S., oskarżona podeszła do leżącego pokrzywdzonego, wzięła do ręki kij hokejowy i „biorąc zamach zza głowy” zadała mu dwa uderzenia w głowę, „tak, że stracił on przytomność” (k - 21 - 23). Z kolej oskarżony w tym momencie podszedł do B. C. (1) i uderzał ją po twarzy. Nie można pominąć tego, że M. S. wyjaśnił, że E. C. „biła pięściami i kopała”

pokrzywdzoną (k
– 554 – 556),
„uderzała ją po
całym ciele” (k – 83
– 84).

Przedstawiony
przebieg wydarzeń,
wynikający z zeznań
B. C. (1) i E.
W., a częściowo z
wyjaśnień
oskarżonych,
jednoznacznie
wskazuje na to, że
M. S. i E. C.
działali w sposób
skoordynowany,
„planowy”,
uzupełniali się
swoimi
zachowaniami w
ramach przyjętego
podziału ról, co
świadczy o tym, iż
wzajemnie
akceptowali swoje
działania, których
celem było użycie
przemocy wobec
pokrzywdzonych i
dokonanie na ich
szkodę zaboru
rzeczy, co też
uczynili. Potwierdza
to trafność ustalenia
Sądu Okręgowego,
że działali oni
wspólnie i w
porozumieniu.
Oznacza to w
konsekwencji, że
wbrew
twierdzeniom
obrońcy, oskarżony
działał w celu
dokonania rozboju,
tj. miał pełną
świadomość, że wraz
z E. C. użyją wobec

B. C. (2) i P. P. przemocy – pobiją ich – i dokonają na ich szkodę kradzieży. Zaistniała forma współdziałania oznacza zarazem, że każdy z oskarżonych odpowiada nie tylko za to, co sam uczynił, ale też za to, co w ramach łączącego ich porozumienia uczynił drugi z oskarżonych. Tak więc każde z oskarżonych odpowiada m.in. za użytą formę przemocy wobec P. P., bicie go pięściami i kopanie po całym ciele i uderzanie kijem hokejowym w głowę. Taki sposób działania bezpośrednio zagrażał życiu pokrzywdzonego w rozumieniu art. 280 § 2 k.k., z czego oskarżeni, jako osoby dorosłe, zdawali sobie sprawę. Jeżeli chodzi o kwestię kwalifikacji prawnej związanej ze skutkiem w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, to będzie o tym mowa przy okazji omawiania apelacji prokuratora.

Po drugie, jeżeli chodzi o czyny przypisane oskarżonemu w

punkcie 2 i
3 zaskarżonego
wyroku, to o jego
sprawstwie świadczą
jednoznacznie
zeznania E. W. i B. C.
(1). Mianowicie, po
zakończeniu ataku
na P. P. i B. C. (1),
M. S. zdecydował,
że wszyscy obecni
opuszczą
pomieszczenie,
gdzie ten atak miał
miejsce. Używając
przemocy
polegającej na
szarpaniu oraz
wynikającej z
kontekstu
sytuacyjnego groźby
bezprawnej
popelnienia
przestępstwa
przeciwko zdrowiu ,
zmusił B. C. (1) i E.
W. do opuszczenia
wspomnianego
lokalu. Nadto pchnął
E. W. powodując jej
upadek, a następnie
kopał ją po plecach,
rękach i pośladkach,
powodując złamanie
szyjki chirurgicznej
z nieistotnym
przemieszczeniem
prawej kończyny
górnej, co naruszyło
czynności narządów
ciała pokrzywdzonej
na okres powyżej
7 dni (obrażenia
potwierdzone
zostały stosowna
opinią). Te
zachowania w pełni
dają podstawy do
przyjęcia
kwalifikacji

odpowiednio z art. 191 § 1 k.k. i z art. 157 § 1 k.k.

Tak jak to przyjęto przy analizie apelacji obrońcy oskarżonej E. C., zaprezentowane relacje świadków i częściowo wyjaśnienia oskarżonych, przekonują o tym, że w rezultacie ocena wiarygodności dowodów, jakiej dokonał Sąd Okręgowy była trafna, jak też prawidłowe okazały się poczynione przez ten Sąd ustalenia faktyczne, obrazujące przebieg wydarzeń. Mimo częściowo różnych relacji osób obecnych na miejscu zdarzenia, które były pod wpływem alkoholu, co uwypukla apelujący, w rezultacie ocena dowodów przyjęta przez Sąd Okręgowy mieści się w granicach swobody, o której mowa w art. 7 k.p.k. i nie nosi cech dowolności, jak to starał się wykazać obrońca w apelacji. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazano, którym dowodom i w jakiej części dano wiarę, a w jakiej części tej

wiary odmówiono. Skonfrontowanie tych stwierdzeń z treścią dowodów pozwala przyjąć, że uczyniono to prawidłowo.

Wypada również powtórzyć, że zarzut obrazy przepisu art. 7 k.p.k. może okazać się skuteczny, wówczas gdy jego autor wskaże, na czym konkretnie polegało przekroczenie granic swobodnej oceny, tj. wykaże, ocena których dowodów kłóciła się z zasadami doświadczenia życiowego, wskazaniami wiedzy lub była sprzeczna z regułami logicznego rozumowania. Nie czyni zadość powyższym wymogom dokonanie przez apelującego własnej wybiórczej oceny dowodów i poczynienie w środku odwoławczym w oparciu o taką ocenę własnych ustaleń. Należy podkreślić, że sąd orzekający może w ramach swej dyskrejonalnej władzy jedno dowody uznać za wiarygodne, zaś innym tego przymiotu odmówić,

byleby przy ich ocenie nie przekroczył granic określonych w art. 7 k.p.k.

Jeśli zaś chodzi o zarzut obrazu przepisu art. 5 § 2 k.p.k., to należy i w tym miejscu przypomnieć, iż wątpliwości, o jakich stanowi ten przepis, to wątpliwości sądu, nie zaś strony procesowej wyrażającej odmienne stanowisko w przedmiocie całokształtu materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów.

Wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada in dubio pro reo nie nakłada na sąd orzekający obowiązku przyjęcia za wiarygodną wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, a jedynie zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy z żadnego dowodu owe okoliczności nie wynikają. Z treści normy art. 5 § 2 k.p.k. nie można czynić narzędzia, nakazującego dokonywanie ustaleń faktycznych

zawsze na korzyść oskarżonego w razie jakichkolwiek wątpliwości, nawet takich, które można wyeliminować, pozostając w granicach zakresłonych przez zasadę swobodnej oceny dowodów.

Także przy ocenie apelacji obrońcy oskarżonego M. S. aktualne pozostaje stwierdzenie, że równoległe stawianie zarzutu naruszenia art. 7 i art. 5 § 2 k.p.k. w taki sposób, w jaki uczynił to skarżący w petitum apelacji nie jest poprawne. Przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny. Zastosowanie reguły in dubio pro reo wchodzi w grę wówczas, gdy mimo przeprowadzenia wszystkich możliwych dowodów oraz dokonania ich oceny spełniającej wymogi określone w art. 7 k.p.k. pojawią się wątpliwości, których nie da się wyeliminować (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 maja 2015 r., II AKa 396/14, LEX; postanowienie Sądu Najwyższego z

dnia 10 października 2013 r., V KK 119/13, LEX).

Z kolei art. 2 k.p.k., jak i art. 4 k.p.k. wyrażają jedynie ogólne zasady procesowe i nie mogą stanowić samodzielnej podstawy apelacyjnej, a naruszenie powiązanych z nimi przez skarżącego przepisów procesowych zostało już omówione.

Wskutek przeprowadzonej kontroli instancyjnej Sąd Apelacyjny, jak to już zaznaczono, stanął na stanowisku, że przyjęta przez Sąd Okręgowy wersja wydarzeń znajduje odzwierciedlenie w należycie ocenionym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Wprawdzie Sąd Apelacyjny ostatecznie złagodził wymierzoną oskarżonemu karę za czyn przypisany mu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku, jak i karę łączną, ale nie na skutek trafności zarzutów podniesionych przez

obrońcę, ale z uwagi na inną przyczynę, o czym będzie mowa niżej.

Niemniej, argumenty przytoczone przez skarżącego na poparcie zarzutu rażącej surowości kary łącznej nie zasługiwały na uwzględnienie. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wyczerpująco przytoczył bowiem okoliczności, które wziął pod uwagę przy wymiarze oskarżonemu zarówno kar jednostkowych, jak i kary łącznej. Chodzi tak o te okoliczności, które przemawiają na jego niekorzyść, jak i te dla niego korzystne. Każdej z tych okoliczności nadał odpowiednią rangę i wagę, co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i zbędnym powielaniem byłoby powtarzanie tego samego w tym miejscu.

Warto jedynie zauważyć, że kary wymierzone za przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. i z

art. 157 § 1 k.k.,
których w zarzucie
oznaczonym
numerem 3 skarżący
nie zakwestionował,
są adekwatne do
stopnia zawinienia
oskarżonego oraz do
stopnia społecznej
szkodliwości
przypisanych mu
czynów, jak też
zapewniają
prawidłowe
oddziaływanie
wychowawcze i
zapobiegawcze
wobec niego. Co
do kary za czyn
przypisany M. S.
w punkcie 1
zaskarżonego
wyroku oraz do
orzeczonej w
postępowaniu
odwoławczym
zmienionej kary
łączonej, Sąd
Apelacyjny odniesie
się w dalszej części
uzasadnienia.

Wniosek

Wniosek o zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
uniewinnienie M.
S. od popełnienia
zarzuconych mu
czynów lub o
uchylenie
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie sprawy
Sądowi I instancji
do ponownego
rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wnioski są niezasadne, ponieważ niezasadne okazały się zarzuty podniesione przez obrońcę M. S..</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Podniesiony w apelacji prokuratora zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 158 § 2 k.k., a w odniesieniu do E. C. również art. 159 k.k., polegającej na uznaniu przez Sąd I instancji, iż oskarżeni M. S. i E. C. swoim zachowaniem nie wypełnili znamion czynu z art. 158 § 2 k.k., a E. C. również z art. 159 k.k., podczas gdy dla popełnienia przestępstwa pobicia wystarczy podjęcie w jakiegokolwiek formie świadomego współdziałania jego uczestników i użycia w jego ramach jakiegokolwiek środka ataku na inną osobę, jeżeli wspólne działanie powoduje narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	nastąpienia skutku wskazanego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k.		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Zarzut podniesiony przez prokuratora jest w pełni zasadny. W apelacji oskarżyciel publiczny podkreślił, że nie kwestionuje poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, ale jak trafnie skonstatował, „krytycznie należy odnieść się do sposobu przeprowadzenia subsumpcji”, ponieważ niezasadnie przyjęto w zaskarżonym wyroku, że M. S. i E. C. nie wypełnili znamion przestępstwa z art. 158 § 2 k.k., choć z całokształtu ujawnionych okoliczności wynika, iż podjęte przez nich zachowania „stanowiły pobicie skutkujące spowodowaniem ciężkiego uszczerbku na zdrowi”, przy czym w odniesieniu do E. C. dokonane z użyciem przedmiotu</p>			

niebezpiecznego w rozumieniu art. 159 k.k. Słusznie jednocześnie prokurator stwierdził, że wprawdzie oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu narazili P. P. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku wskazanego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., jak również wystąpił skutek określony w art. 156 § 1 k.k., ale z uwagi na fakt, iż nie jest możliwe ustalenie, który z czynów sprawców pobicia, tj. czy to zachowanie M. S. (uderzenie pięściami i kopanie), czy też zachowanie E. C. (uderzenie kijem hokejowym) spowodowało ciężki uszczerbek u pokrzywdzonego „konieczne jest zakwalifikowanie przedmiotowego czynu z art. 158 § 2 k.k.”. Jest to ze wszech miar trafne spostrzeżenie w realiach analizowanej sprawy. Sąd Okręgowy nie ustalił wszak, które z oskarżonych konkretnie spowodowało

uszczerbek
określony w art. 156
§ 1 k.k. W tej sytuacji,
zgodnie z poglądami
wyrażanym w
orzecnictwie i
piśmiennictwie,
zasadne jest
przyjęcie
kwalifikacji z art. 158
§ 2 k.k., a nie z
art. 156 § 1 k.k.
i taki też wniosek
złożył prokurator.
Oskarżyciel
publiczny zasadnie
także wskazał na
niezbędność
przyjęcia w
kwalifikacji prawnej
czynu E. C. art. 159
k.p.k. - skoro Sąd
Okręgowy ustalił tak
w opisie czynu, jak
i w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, że w trakcie
pobicie „użyła ona
przedmiotu
podobnie
niebezpiecznego do
broni palnej i
noża”, którego to
ustalenia skarżący
nie podważa, a
Sąd Apelacyjny także
nie widzi do tego
podstaw.

Ostatecznie
prokurator wniósł o
zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
zakwalifikowanie:

- czynu przypisanego
M. S. w punkcie 1 z
art. 280 § 2 k.k., art.
158 § 2 k.k. i art. 275

§ 1 k.k. w zw. z art. 11
§ 2 k.k.,

- czynu przypisanego
E. C. z art. 280 § 2
k.k., art. 158 § 2 k.k,
art. 159 k.k.. i art.
275 § 1 k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k.

Konsekwentnie
zatem prokurator
wniósł o pominięcie
w kwalifikacji
prawnej czynów
oskarżonych art. 156
§ 1 k.k. – tak jak
to przyjął w akcie
oskarżenia.

Trafność zrzutu
prokuratora
prowadzi jednak do
zmiany, która jest w
efekcie korzystna dla
oskarżonych, choć w
apelacji odmiennie
określono jej
kierunek. Chodzi o
to, że czyn z
art. 156 § 1 k.k.
jest przestępstwem
umyślnym i
jednocześnie
zbrodnią zagrożoną
w dolnej granicy
karą 3 lat
pozbawienia
wolności. Natomiast
przestępstwo
stypizowane w art.
158 § 2 k.k. należy do
tzw. typów
kwalifikowanych
przez następstwo
dynamiczne.

Konstrukcja ta jest
ściśle związana z
regulacją art. 9
§ 3 k.k., który

stanowi, że sprawca ponosi surowszą odpowiedzialność, którą ustawa uzależnia od określonego następstwa czynu zabronionego, jeżeli następstwo to przewidywał albo mógł przewidzieć. W art. 158 § 2 k.k. tym następstwem, od którego ustawodawca uzależnił surowszą odpowiedzialność sprawcy, jest ciężki uszczerbek na zdrowiu. Ma to być oczywiście następstwo bójki lub pobicia, o którym mowa w art. 158 § 1 k.k. Taka konstrukcja nie pozostawia wątpliwości, że mamy tu do czynienia z typem czynu zabronionego, który charakteryzuje się złożoną stroną podmiotową. Jest to przestępstwo umyślnie – nieumyślnie. Stroną podmiotową umyślności objęty jest udział w bójce lub w pobiciu (art. 158 § 1 k.k.), natomiast skutek w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu jest objęty przez sprawców stroną podmiotową nieumyślności.

Niedopuszczalne

jest przy tym kumulatywne zakwalifikowanie czynu z art. 156 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 2 k.k., ponieważ byłoby to logicznie sprzeczne. Dany sprawca nie może u tego samego pokrzywdzonego spowodować określonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Wyjątek mógłby dotyczyć sytuacji, w której uczestnik bójki lub pobicia powoduje w jej ramach umyślnie ciężki uszczerbek na zdrowiu u jednej z ofiar, a taki sam uszczerbek doznaje inna ofiara, który sprawca obejmuje jedynie stroną podmiotową nieumyślności. Idąc dalej, czyn z art. 158 § 2 k.k. stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Także występkiem i to zagrożonym taką samą karą jest czyn z art. 159 k.k.

Zasadny wniosek prokuratora o przyjęcie w kwalifikacji czynów art. 158 § 2 k.k., a w przypadku E. C. także art. 159

k.k. i w następstwie tego pominięcie w kwalifikacji art. 156 § 1 k.k. skutkowało więc zmianą korzystną dla oskarżonych. W kwalifikację kumulatywną, jaką przyjął Sąd Okręgowy wchodziły dwa przepisy statuujące zbrodnie, tj. art. 280 § 2 k.k. i art. 156 § 1 k.k. Po zmianie, w kwalifikacji tej znajduje się tylko jeden przepis przewidujący zbrodnie, a reszta to występki.

Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że zmiana ta winna spowodować złagodzenie kar za czyny, których kwalifikację, zgodnie z wnioskiem prokuratora, zmodyfikowano. Dlatego też Sąd Apelacyjny:

a) czyn przypisany oskarżonemu M. S. w punkcie 1 zakwalifikował z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 2 k.k. i w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i jednocześnie obniżył mu wymierzoną karę pozbawienia wolności do 4 lat i 6 miesięcy;

b) obniżył wymierzoną oskarżonemu w punkcie 4 karę łączną pozbawienia wolności do 5 lat i 6 miesięcy;

c) czyn przypisany oskarżonej E. C. w punkcie 5 zakwalifikował z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 2 k.k. w zb. z art. 159 k.k. i w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i jednocześnie obniżył wymierzoną jej za ten czyn karę pozbawienia wolności do 5 lat i 6 miesięcy.

Obniżając kary wymierzone oskarżonym, Sąd Apelacyjny z jednej strony miał na uwadze dokonaną na ich korzyść zmianę kwalifikacji prawnej oraz to, że nie byli oni dotychczas karani. Z drugiej jednak strony na niekorzyść oskarżonych przemawiał sposób ich działania, wielokrotne zadawanie cisów, nieuścipliwość w dążeniu do celu oraz rozciągliwość w czasie podjętych przez nich zachowań przestępczych. Szczególnie obciążającą

okolicznością jest wpływ działań oskarżonych na stan zdrowia pokrzywdzonego P. P..

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wymierzone oskarżonym za wymienione wyżej czyny kary pozbawienia wolności są adekwatne do stopnia ich zawinienia oraz do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych im przestępstw, jak też zapewniają prawidłowe oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze wobec nich.

Kształtując rozmiar kary łącznej orzeczonej wobec M. S. Sąd Apelacyjny kierował się przede wszystkim ścisłym związkiem czasowym i miejscowym pomiędzy poszczególnymi czynami, jak też celami zapobiegawczymi i wychowawczymi, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzebą w zakresie kształtowania

świadomości prawnej społeczeństwa.		
Wniosek		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie:</p> <p>- czynu przypisanego M. S. w punkcie 1 z art. 280 § 2 k.k., art. 158 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,</p> <p>- czynu przypisanego E. C. z art. 280 § 2 k.k., art. 158 § 2 k.k., art. 159 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wnioski prokuratora zasługują na uwzględnienie, ponieważ zasadny okazał się podniesiony przez niego zarzut.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		

4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok:</p> <ul style="list-style-type: none"> - co do sprawstwa, winy i kary w zakresie czynu przypisanego M. S. w punkcie 2, tj. odnośnie czynu z art. 157 § 1 k.k., - co do sprawstwa, winy i kary w zakresie czynu przypisanego M. S. w punkcie 3, tj. odnośnie czynu z art. 191 § 1 k.k., - co do orzeczonych na podstawie art. 46 § 1 k.k. w punktach 6 i 7 wobec M. S. i E. C. środków kompensacyjnych, - co do zawartego w punkcie 8 		

zaliczenia na poczet wymierzonych oskarżonym kar okresów ich tymczasowego aresztowania w sprawie (art. 63 § 1 k.k.),

- co do orzeczonego w punkcie 9, na podstawie art. 44 § 2 k.k., przypadku,

- co do zawartego w punkcie 10 rozstrzygnięcia o zwrocie przedmiotów uprawnionym osobom na podstawie art. 230 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Powody utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy w powyższym zakresie w znakomitej większości zostały omówione przy okazji odniesienia się do zarzutów podniesionych w apelacjach. Wypada jedynie dodać, że:

1. Brak jest podstaw do kwestionowania orzeczonych w punktach 6 i 7 środków kompensacyjnych, ponieważ w uzasadnieniu zaskarżonego

wyroku Sąd Okręgowy w sposób przekonujący wykazał potrzebę takich rozstrzygnięć oraz wysokość zadośćuczynień i obowiązków naprawienia szkody. Z zawartą tam argumentacją w pełni zgadza się Sąd Apelacyjny.

2. Z uwagi na to, że oskarżeni zostali w sprawie zatrzymani i tymczasowo aresztowani, to niezbędne było zaliczenie tych okresów na poczet wymierzonych im kar pozbawienia wolności na podstawie art. 63 § 1 k.k. (punkt 8).

3. Zasadne też było orzeczenie przepadku przedmiotów, które służyły do popełnienia przestępstwa, jak również zwrot osobom uprawnionym przedmiotów zbędnych dla postępowania (punkt 9 i 10).

1.8. **Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji**

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <p>d) czyn przypisany oskarżonemu M. S. w punkcie 1 zakwalifikował z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 2 k.k. i w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i jednocześnie obniżył mu wymierzoną karę pozbawienia wolności do 4 lat i 6 miesięcy;</p> <p>e) obniżył wymierzoną oskarżonemu w punkcie 4 karę łączną pozbawienia wolności do 5 lat i 6 miesięcy;</p> <p>f) czyn przypisany oskarżonej E. C. w punkcie 5 zakwalifikował z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 2 k.k. w zb. z art. 159 k.k. i w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i jednocześnie obniżył wymierzoną jej za ten czyn karę pozbawienia wolności do 5 lat i 6 miesięcy.</p>		

Zwiąże o powodach zmiany			
Jeżeli chodzi o powyższą zmianę, to stosowne rozważania zostały zawarte przy omówieniu apelacji prokuratora.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3	Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów Z. P. i A. Ł. kwoty po 738 złotych, w tym VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Takie		

	<p>rozstrzygnięcie znajduje oparcie w § 4 ust. 3 i § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r. po. 18)</p>	
4	<p>Z uwagi na to, że oskarżeni nie posiadają majątku, ani źródeł dochodu, a nadto mają do odbycia długoterminowe kary pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zwolnił ich od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za obie instancje.</p>	
7. PODPIS		
M. K. H. K.I. P.		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej E. C.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonej za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (punkt 5 wyroku).		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
-----------------------------	----------------	--

Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonego za przestępstwa: z art. 280 § 2 k.k., art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (punkt 1 zaskarżonego wyroku), z art. 157 § 1 k.k. (punkt 2 zaskarżonego wyroku) i z art. 191 § 1 k.k. (punkt 3 zaskarżonego wyroku), jak też orzeczenie o karze łącznej (punkt 4 zaskarżonego wyroku),	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie	

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonej E. C. za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (punkt 5 wyroku), mimo że czyn ten winien być zakwalifikowany z art. 280 § 2 k.k., art. 158 § 2 k.k., art. 159 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Skazanie oskarżonego M. S. za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (punkt 1 wyroku), mimo że czyn ten winien być zakwalifikowany z art. 280 § 2 k.k., art. 158 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana